

LOV og EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 2000

36. årgang

Sorg som ingen angrar

Av Dag Rune Lid

«For sorga etter Guds hug verkar omvending til frelse, som ingen angrar. Men verdsens sorg verkar død.»

(2 Kor 7:10)

Mange menneske opplever sorg. Det kan vere sjukdom, naud på ymse vis, ulykker eller død. Bibelen fortel oss mykje om sorg, men i dette verset høyrer me om ei underleg sorg - som ingen angrar. Kva sorg er det? Jau, det er sorga etter Guds hug. Denne sorg fører til den største lukke i livet for det menneske som får møte den, for den fører til frelse og evig liv. Den sorg derimot, som Herren ikkje får ta seg av, - verkar til død, både åndeleg og lekamleg.

At dei må vende om

Brevet som dette verset er henta fra har Paulus skrive til sine vene i kyrkje-lyden i Korint. Han kalla dei sine kjære. Det er ikkje alltid så lett å ta opp ting med våre kjære, dei som står oss nær. Ein er redd for korleis dei vil reagere: - Kanskje dei ikkje vil ha kontakt lenger, - kanskje det verkar vreide, - kanskje dei legg meg for hat og eg misser kontakten med dei for all tid. Me veit ikkje alt Paulus tenkte på. Men det var om å gjere for han å få skrive til sine kjære - elles kunne det føre til at dei gjekk evig fortapt.

Det var kome inn synd mellom venene i Korint. Paulus vart minna av Gud om å skrive brev til dei om dette. Det var ikkje noko lett oppgåve å tale om synd og fråfall, og ta oppgjer med det. Paulus hadde sjelekvaler på grunn av brevet han skreiv. Det står at han til og med hadde angra på at han hadde sendt det. (2Kor 7:8) Han stilte seg nok spørsmålet: – Var det rett av meg å sende det? Men det var Guds ord han gjekk med. Det var nok den vonde som prøvde å hindra han.

Frå sorg til glede

Men så kom hans gode og nære medarbeidar Titus frå Korint (v. 6). Han hadde godt nytt å bringe. Han kunne fortelje at brevet hadde verka til sorg og omvending for dei som hadde lese det. Det hadde ført til oppgjer med synd, og til frelse for dei som tok imot bodskapen.

Det vart nok ei underleg stund for Paulus. Han som hadde angra at han sende brevet, og så fekk han høyre dette. Det er ikkje underleg at han skriv til dei att: «Men no gleder eg meg, ikkje over at de var sorgfulle, men av di de fekk sorg til omvending.» (v.9) Guds ord hadde fått gjort si gjerning.

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefredre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

Når det er sorg etter Guds vilje, og Herren får tale til oss i sorga, då er det rike løfte knytta til: «*Sæle er dei som sør-gjer, for dei skal verta trøysta.*» (Matt 5:4) Ta det til ditt hjarta du som vender deg til Jesus med di sorg. Du skal verta trøysta, fordi det er han som blir kalla «*all trøysts Gud*» (2Kor 1:3) som seier det, og han kan ikkje lyge.

Kom lat oss vende om

Det er eigentleg den største lukke i livet å få oppleve ei slik sorg – korleis ho enn møter oss. Får Gud ta seg av det vonde, vil ein erfare det same som Paulus skriv til romarane: «*For me veit at alle ting verkar saman til det gode for dei som elskar Gud*», det vil seie dei som tek imot hans Ord. (Rom 8:28)

Når Herren talar til ditt og mitt hjarta om våre synder, då vert me alle like – det verkar sorg. Men utgangen på sorga, den er avhengig av korleis du stiller deg til han som vil gje tilgjeving for synd.

Herren trengjer seg ikkje på, det var så mange han let gå.

Men måtte me seie som Israelsfolket då Herren tala om deira synder: «*Kom, lat oss venda om til Herren! For det er han som har rive i stykke, men han vil òg lækja oss. Han slo, men han vil òg binda om oss.*» (Hos 6:1) Då får sorga ein lukkeleg ende.

«*Hvorfor sørger du, min sjel?
Hvorfor er ditt livsmot bøyet?
Tro at Jesus vil deg vel,
Om hans råd er skjult for øyet.
Tenk hvor ofte har hans makt
Roser ut av torner brakt!*»

(Brorson, Sb 336)

Korsets nytte

Av Christian Scriver

Da vår Herre og frelser hadde utsagt sine disipler sin lidelse og sin død, vendte han seg til folket og sa: «Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg.» (Luk 9:23) Jesus skjelner her mellom de troendes trengsler og de alminnelige lidelser og gjenvordigheter som dette liv er så rikt på. De ugodelige har også sin nød og sorg her i verden; men det kan ikke kalles et kors, fordi de jo ikke har noe samfunn med den korsfestede.

Enhver kristen har *sitt* kors. Ingen får en annens kors. Heller ikke blir noen glemt. Når noe tungt møter meg, skal jeg straks tenke: Dette er et kors som Gud har bestemt for meg. Skulle jeg ikke ville ta imot hva min Gud og Fader gir meg? Vær velkommen mitt

kjære kors! Kors og kristen hører sammen.

Vår Frelser har båret korset foran oss. Gjennom lidelse er han gått inn til herlighet. Følger vi ham etter, kan vi også være forvisset om at det etter kors og trengsler vil følge evig herlighet og salighet.

Gud gir sine barn korset for at hans navn skal bli forherliget. Guds kraft sees aldri bedre enn i skrøpelighet, og hans trøst kjennes ikke bedre enn i trengsler. Korset ydmyger. Det er som Luther sier: «Satte ikke tyrannene og de falske brødre så hårdt inn på meg, ville jeg komme til å hovmøde meg over mine gaver og tilskrive alt min egen dyktighet og mine evner og ikke Gud. På den måten ville jeg med all min kunst fare til djevelen.»

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, mars 2000:

Sorg som ingen angrar. Av Dag Rune Lid.....	side 1
Korsets nytte. Av Christian Scriver.....	side 3
Vandre som lysets barn! Av Jon Espeland.....	side 5
En sønderbrutt ånd. Av Asbjørn Aavik	side 6
Den store hemmelighet åpenbaret. Av C. O. Rosenius	side 7
Me treng å bli forferda av Herrens Ord! Intervju med Øyvind Samnøy	side 8
Strid troens gode strid! Av Per Bergene Holm	side 13
Omskjærelsen. Av Per Bergene Holm	side 15
La Kristi ord bo rikelig blant dere! Av Jon Espeland	side 17
Hans våpen er Ordet! Av Olav Valen-Sendstad	side 18
Besøk til misjonsfeltet i Peru.....	side 19
Konfirmasjon i regi av Bibelskolen på Fossnes.....	side 20

En annen gudfryktig lærer sier i fortalen til en av sine bøker: «Er det noe godt i den, takker jeg Gud og korset for det.» Det er jo så at man lærer den beste styrmann å kjenne i stormen, den dyktigste lege i den hardeste sykdom og den beste venn i nøden. Slik kan vi også i kors og trengsel lære hva vi har i Gud, den beste hjelper, legen over alle leger og den mest trofaste venn. I korsets tider har mange sett inn i evangeliets hemmelighet.

I kors og trengsler samler vi erfaringer. «Trengselen virker tålmodighet, tålmodigheten et prøvet sinn og det prøvede sinn håp.» (Rom 5:3-4) I trengselen kan vi få medfølende og medlidende hjerter. På den måte kan korset bli våre medmennesker til nytte. Mest gagner det oss selv. Ved korset tilgjører Gud vår vei med torner. Trengslenes ild bløtgjør vårt hjerte så Gud kan trykke sitt segl på det. I trengselstider kan vi vokse i nåden. Der finnes ikke lykkeligere Guds barn enn de som mest får prove korset. Korset forvisser oss både om Guds nåde i tiden og den himmelske glede i evigheten. «Alle dem Herren elsker, refser og tukter han.» (Åp 3:19)

Apostelen Paulus ser korset som en gave. «Eder ble det unt, for Kristi skyld – ikke bare å tro på ham, men og å lide for hans skyld.» (Fil 1:29) En erfaren prest fortalte: Da han var ung og nylig hadde begynt sin prestegjerning, kom han engang på besøk til en gammel gudfryktig naboprest. Denne tok vel imot ham og gjorde det hygge-

lig og godt for ham. Da den unge prest sa farvel, sa den gamle til ham: «Jeg ville gjerne si Dem noe, kjære pastor, som kunne minne Dem om meg. Vet de hva der fattes Dem?» «Ja,» svarte den unge presten, «det er nok mangt og meget, mere lerdom, en god hustru og et lykkelig hjem.» «Nei,» sa den gamle, «ett fattes Dem: Kors, kors kors.» Disse ord husket den unge presten gjennom livet. Han fikk kjenne meget av kors og trengsler i verden.

Vår Frelser sier at vi skal ta korset opp og følge ham. Mange gjør det nødtvungent og med uvillig sinn, sukkende og gråtende. De sier: «Jeg må lide. Det er ingen råd med det.» Andre tar korset opp og bærer det tålmodig, men ser det som en byrde de gjerne ville være kvitt. De sier: «Jeg kan lide. Gud gir meg kraft.» Etter andre igjen tar ikke bare korset villig opp; men de elsker korset og vet at det er kjennemerke på Jesu etterfølgere, og at det er Guds barns ære og skatt her i verden. De sier: «Jeg vil lide. Jeg elsker korset. Det kommer fra min Fader. Min Frelser har båret det foran meg.»

Aldri er Gud sine nærmere enn i korsets tider. På korsets vei har vi et hellig selskap i de hellige engler og alle de hellige på jorden. Og de troendes kors hører bare tiden til. Etter korset får vi kronen.

Fra Christian Scrivers «Sjeleskatt»

Vandre som lysets barn!

Av Jon Espeland

Jeg går en tur en kveld. Det er mørkt, men nymånen lyser opp så jeg kan finne fram i mørket. Det er fem dager før helmåne. For hver kveld blir månen lysere og skinner klarere. Månen kaster sitt lys til jorden. Men månen har intet lys, den låner alt sitt lys fra solen. Like fullt er månen mitt lys denne kvelden og viser meg hvor jeg kan sette min fot!

Det er underlig å tenke på månen. Den er et stykke jord og fjell, vi kunne kalte den en mørk jordklump. Men den lyser, tross i at den er død og kald. Det brenner ingen brann i den, den har ikke noe lys i sitt indre, intet lys i seg selv. Likevel lyser den i mørket og viser meg veien.

Du skjønner hvor jeg vil. Vi ligner månen. Bibelen forteller at vi er døde i våre overtredelser og synder. Vi har ikke lys i oss selv. Vi er mørkets barn. Vårt hjerte er kaldt og våre øyne er mørke. Vi kan verken finne eller vise vei. Derfor sier Skriften: «Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» (Ef 5:14) Så sier apostelen Paulus videre til deg som er frelst: «Dere selv var jo en gang mørke, men nå er dere lys i Herren. Vandre som lysets barn!» (Ef 5:8) Hvordan kan du vandre som lysets barn? Jo, da må Kristus få lyse på deg!

Du har sett nymånen. Den vokser for hver dag. Fra å være i helt i skyggen av jorden lyser den mer og mer. For hver dag øker forbindelsen til lyskilden og månen skinner sterkere og klarere

jo mindre jorden skygger for solen. Når jorden og det jordiske kommer mellom deg og Jesus, mister du også ditt lys. Se på nedadgående måne: For hver dag skygger verden mer og mer for solen. Månen lys avtar inntil den blir helt mørk og ikke kan lyse for noen. Slik går det med meg og deg når ikke Kristus får lyse for oss. Da kan ikke vi lyse for andre. Da blir vi ikke Kristi lys i denne verden og kan ikke vise vei for dem som går i mørke.

Men når Kristus får lyse på oss blir vi selv lys i denne verden. «Dere er verdens lys!» sier Jesus. (Matt 5:14) «Er jeg noe lys da?» spør du. Se på månen! Den vet ikke at den lyser. Den vet ikke at den er til hjelp for meg på min vandring. Den vet ingenting, død og kald som den er i seg selv. Det er bare det at den oversvømmes av sollys som kaster sitt gjenskinn til jorden. Månen er bare et speil. Alt står og faller med solen!

Slik er det med deg og Kristus. Alt står til ham. Får han lyse på deg blir du en avglangs av han. Kommer verden mellom deg og Jesus, avtar ditt lys. Da er du som den nedadgående måne, – mindre og mindre lys inntil alt blir mørkt og kaldt.

Måtte vi være små nymåner i denne verden! – en avglangs av Jesu rettferdighet og nåde blant mennesker som lever i verdens mørke!

L&E

En sønderbrutt ånd

Av Asbjørn Aavik

Det var Yings tur til å lede kveldsandakten i bibelskolens kapell. Da han skulle lede i bønn etter åpningssangen, gikk han bort og tok den røde puten fra alterskammelen, la den like innenfor alterringen og knelte på den vendt mot oss. Så grep han med begge hender om den sortlakkerte alterringen. Jeg så at knokene hans ble hvite, så hardt var grepet. Hans indre var et hav av uro.

Og gutten begynte å be.

Nei, det var i grunnen ikke en bønn. Det var en bekjennelse – en ung manns syndsbekjennelse – åpent og sterkt innfor Guds og menneskers ansikt. Med stor røst, som var vanskelig å beherske, utøste han sitt hjerte. Gutten dro lukene helt vekk og åpnet for alt det innestengte han hadde båret i sitt hjerte og sinn både under dåpsundervisningen og sin dåp for to år siden. Disse dørene hadde vært stengt også disse månedene her ved skolen. Nå sprang de på vid vegg. Eller – : Gud selv åpnet byllen.

– Sønderknust, sa det dypt i min sjel. På disse ruinene vil Herren selv bygge noe nytt.

Det var dødsens stille i kapellet. Denne nødens og sønderknuselsens bønn bar bud til oss alle – gikk veien om hvert eneste hjerte – til selvranskakelse. Et par unge i benkene tok til å hikste.

Så reiser Ying seg, legger puten pent tilbake på bedeskammelen og kommer frem på talerstolen. Og jeg må sperre øynene opp i undring over denne ellers helt stille og tilbakeholdne gutten, som til daglig sier lite, men alltid kan leksene sine, alltid lytter.

For denne kveld – de 15 minuttene som er igjen av tiden – preker han som en profet. Det han sier kommer med myndighet og stor, ny kraft. Han løfter helene fra semen-ten. Brystet vider seg ut. Her er noe nytt, et hjerte som er renset i oppgjør. Nå strømmer floden inn, det nye liv. Og det sprenger på. Den unge guttens budskap griper i denne forsamling av elever og lærere.

Vi møttes utenfor kapellet etterpå. Heller ikke nå noe smil i det alltid alvorlige ansiktet. Men han ser opp, ser like på meg, slik bare den ser som har vært inne i Guds lys til oppgjør – :

– Fri! Endelig fri! Løst!

(Hentet fra boken
«Ved rikets port», 1959)

Den store hemmelighet åpenbaret

Av C. O. Rosenius

Kom som du er

«For bare hvis det var gitt en lov som hadde kraft til å gjøre levende, kom rettferdigheten virkelig av loven.»
(Gal 3:21)

En lærer i Sverige skrev i sin tid noe som er lærerikt også for oss:

Jeg har alltid tenkt at grunnen til at jeg ikke fikk fred med Gud, var den at jeg manglet alvor, oppriktighet osv. Jeg innså ikke lovens hensikt. Jeg forsto ikke at det var dens mål å døde og fordømme meg, men jeg trodde at jo mer jeg øvde meg i bønn og alle slags gode gjerninger, desto mer liv, kjærlighet og fred skulle jeg få.

Jeg trodde at omvendelsen er en forbedring i hjertet som jeg selv kunne gjøre ved Guds hjelp, og ikke en overbevisning om fortapelse og død. Jeg så ikke at nåden verken kan eller vil oppbygge en synder som ennå håper på seg selv. Men her vil den bryte ned, og siden gi ham liv. Jeg kunne ikke forstå at en kaller det egenrettferdig het at en vil forbedre seg ved Guds nådes hjelp. Men nå ser jeg at da ville jeg blitt min egen lykkes smed, ja, min egen frelser. Jo flittigere en arbeider, desto mer skal selvforbedringen lykkes. En er selv byggmester. Gud skal bare skaffe fram forskjellige materialer. Det er jo lett å se at alt dette går ut på å redde sin egen ære, ja, en gjør akkurat som det står i Gal 2:21: en forkaster Guds nåde.

Jeg trodde at Gud ved min bønn og mine tårer skulle beveges til å være nådig, og forsto ikke at Guds hjerte er fylt av kjærlighet, at alt er rede og at han bare venter på at vi skal komme og ta imot hans nåde. Jeg så ikke at omvendelsen behøves bare for min skyld – for at jeg skulle bli beveget til å ta imot den nåde som allerede er vunnet for meg.

Jeg så til slutt at jeg hadde søkt etter lyset i mitt eget hjerte. Istedentfor å høre hva Gud sa i evangeliet, søkte jeg etter følelser og vitnesbyrd i mitt indre. Derfor hadde jeg bare fred så lenge jeg følte det godt.

Men lovet være Gud! Jeg fikk se at jeg kunne komme akkurat slik som jeg var. Min Frelser hadde vunnet en rettferdskledning for meg som kan stå for Gud uten at jeg setter en eneste klut på den. Da jeg så dette, ble det min største synd å sette nye kluter på denne skinnende rettferdskledning, og jeg skammet meg over at jeg hadde stjålet ære fra ham – gjort Kristus til intet og meg selv stor.

Ingen forstår hvilken dyp vantro det ligger i det at man forsøker å forbedre seg før man tar imot nåden. Jesaja sier jo: «Kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!» (Jes 55:1) Legg merke til hva pengene heter: Intet! Og intet er intet! «Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger. Ellers blir nåden ikke lenger nåde.» (Rom 11:6)

Fra boken «Veiledning til fred»

«– Me treng å bli forferda av Herrens ord!»

Forkynnar Øyvind Samnøy i samtale med Dag Rune Lid

«– Me treng å bli forferda av Herrens ord!» Det er Øyvind Samnøy frå Luster i Sogn som seier dette. Han er forkynnar i Misjonssambandet om vinteren og sauebonde og jordbærproduzent i sommarhalvåret. Han voks opp på Samnøy i Fusa, men fann kona si inst i Sognefjorden. No held dei til heilt innunder Jotunheimen saman med fire små born.

Øyvind Samnøy

Folk er ikkje redd synda lenger

Ein merkar at Samnøy eig den himmelske naud for at sjeler som lever i åndelag sjølvbedrag må vakne opp før dei slår augo opp i helvetes gru. – Folk er ikkje redde synda lenger, seier han.

– Synda får makt i den grad ein gir ho rom. Det verkar så ufarleg å lefle med ho. Vil du ikkje bryte med synda i fyrste omgang, så vert det verre og verre. Det er som Ordet seier: «Når lysta har vorde svanger, føder ho synd. Men når synda er fullmogen, føder ho død.»

(Jak 1:15) Det er forferdeleg å sjå på det som skjedde med Judas, – korleis han byrja så forsiktig å ta av pengane, og til slutt hadde synda fått slik makt at det var umogleg å bryte. Det var syndeband som blei bundne om sjesslivet.

– Når du sit framfor fjernsynet, og ser synda, vert band bundne i ditt sjessliv – inntrykk som går inn i di udøyeyelege sjel. Der er mykje som du aldri burde sett. Du tar skade på di sjel. Du leikar med ei makt som du ikkje kan kontrollere. Synda er dødsens farleg, og mange får behalde «augo» men går evig fortapt.

– Eg kjenner også til dette i mitt eige hjarta, slik som songaren syng: «*Synden den trykker tung og hård. Fristeren lurar og därer. Verden i dag er som i går, Lokker og trenger og sårer. Kulden den vil i sjelen inn, Giften i tidens vær og vind Truer å røve meg livet.*»

– Eg trur det einaste som kan hjelpe i dag er at me får høyre Guds ord slik at me vert forferda og forskrekka over oss sjølve. For det er til slike Herren vil sjå: «Men den eg vil sjå til, det er armingen, og den som har ei knust ånd og er forferda over ordet mitt.» (Jes 66:2) Den som aldri har hørt Guds ord slik at han er blitt forferda, trur eg aldri har møtt Gud i Ordet.

– Les me vår Bibel så ser me at det var dette som skjedde med Jesaja, han som bryt ut: «Ve meg! Det er ute med meg.» (Jes 6:5) Bibelen gjev mange døme på dette. Eit verkeleg møte med Gud skaper redsle – ein vert forferda, og då vert det også behov for nåde og

frelse. Eit menneske er ikkje vorte fortapt i eigne augo så lenge det forlanger å bli trøysta. Når eit menneske verkeleg får sjå si sanne stilling i lys av Ordet, då ser ein at ein berre fortener dom og fortaping. Når du er komen på den plassen, då forventar du å bli forkasta og då vert også trøysta uventa for deg, seier Samnøy.

Guds ord må forkynnast så skarpt som det er

– Guds lov må forkynnast så lenge at ein misser kontrollen og vert hjelpelaus. Då vert ein også lydhøyr for Herrens tale, slik som Nordsletten syng: «Kan du have meg kjær, Selv så heslig jeg er, Da er du en forunderlig Gud.» Då er ein komen til den motsette ståstad i forhold til at ein krev trøyst, – no er ein mottakeleg for trøyst.

– Dette går an å læra reint teoretisk, men det er noko anna når ein sjølv erfarer det i hjarta. I dag er det så sjeldan at menneska får erfare å bli forferda. Årsaka trur eg me finn både i forkynninga og hjå tilhøyrarane, seier Samnøy.

– Forkynninga i dag maktar i liten grad å forkynne Guds ord så skarpt som det er, ein er meir blitt ein kelner som spør: «Hva behager?» Det er ikkje lenger det som Den Heilage Gud seier, som vert det viktigaste. Det burde ringje i øyro på alle forkynnalar når ein les frå Jermia der Gud talar gjennom profeten: «Eg har ikkje tala til dei, likevel profeterte dei. Hadde dei stått i mitt forrulege råd, ville dei la folket høyra mine ord og venda dei frå den vonde vegen og dei vonde gjerningane deira.» (Jer 23:21-22) Her trur eg skaden ligg når det gjeld forkynninga. Ein må ikkje bruke evangeliet til å avsvekke alvoret i lova slik at folket får inntrykk av at synda ikkje er så farleg. Mange møter kan di-

verre summerast opp med: **Alle var glade og ingen forandra.** Ingen blei ståande fortapte innfor Den Heilage Gud, og forkynninga førte ikkje til oppgjer med synd.

– Det er naudsynt at sjela vert ståande fast, at du opplever å ikkje sjå noko løysing. Då får du ein lukka munn framfor Den Levande Gud, og du får erfare at du er fortapt – du vert skuldig for Den Heilage Gud. Når eit menneske er kome i denne stilling, kjem evangeliet uventa. Du ventar å bli «steina», men i staden får du nåde, seier Samnøy.

Han understrekar også at dersom Guds ord skal ha denne verknad på hjarto så treng forkynnaren tid. – Det burde vere minimum 14 dagars møte-seriar, slik at Ordet kan få trengje ned i sjesslivet hjå tilhøyrarane.

Den som vrakar Ordet vert vraka av Herren

– Sett frå tilhøyraren si side, så kan du forsvare deg mot Ordet på ulike vis. Det står til dømes om Saul at han i frykt for menneske og i jag etter æra, forkasta Herrens ord. Det som skjedde var at guds frykta vart erstatta av menneskfrykt. Han sparte kongen til eiga æra, han bygde minnesmerke over seg sjølv osv. (1Sam 15) For å få gunst hjå menneske sparte Saul det beste av det bannstøyte som var under Herrens vreide og dom. Men domen var klar: «Fordi du vraka Herrens ord, har Herren vraka deg.» (v. 23) Då Saul møter «brodden» frå Guds ord, avsvekkar han det ved å seie at det var folket si skuld. Han forsvarte seg med vidopen munn og lukka øyre. Er det nokon gong menneske får talegåver, så er det når dei skal forsvare sine synder. Slik er det i dag også. Ein kan forsvare sjølv

dei grovaste synder, og ta brodden av Guds ord – men det fører til åndeleg død.

– Nokre tilhøyrarar trekkjer seg unna for å unngå å bli dømde – til ei anna forsamling der ein får fred, til ei forkynning utan brodd. Nokre nytter bodskapen på dei andre i forsamlinga, då ein ikkje har det sinn som ber: «Ransk mitt hjarta, Herre!» Andre leitar febrilsk etter eit Guds ord som kan forsvare og ta brodden av det forkynnte ord. Atter andre flyktar til ei frelsesoppleving, og prøver på den måten finne trøyst i at dei må ha det rett i dag også. Slik kan menneske slå vrak på Ordet heilt til dei slår sine augo opp i den evige fortapinga, seier Samnøy.

– Saul seier at han hadde spart det beste av det bannlyste for å ofre det til Herren. Menneska er på same vis i dag også, dei kan til og med få syndene til å høyrast fromme ut. Når Herren kjem på avstand går det an å finne andre namn på dine synder. Så kan den gjerrige og havesjuke omdøype det til «sparsommelighet» og «nøysomhet». Den som aldri seier eit ord om Jesus, og heller aldri har trøng for det i forsamling og på arbeidsplass – han seier: «Eg er beskjeden og vil ikkje stikke meg fram» – så vert det ein dyd, endå det heile botnar i menneskefrykt. Baktalen kan gå så mordarisk mellom bekjennande kristne, og så kallar ein det sakleg vurdering av si samtid og sine medvandrarar. Men Guds ord seier at baktalarar ikkje skal arve Guds rike.

– Det går heilt annleis med eit menneske som kjem Gud nær. Då slepp ingen ting unna. Sjølv det beste i mitt liv kjem under domen. Det vert ureint, og det gjer meg verdig til den evige fortaping. Det er farleg å synda og endå verre når

mennesket byrjar forsvare sine synder. Gud vil ha deg dit at du får ein lukka munn. Sjølvforsvaret må tagna. Du må stå der «blotta og bar» med dine synder. Då står du med ein lukka munn og med opne øyre. Då byrjar du spørje: «Kva seier du Herre?» Det som skjedde med Saul var det motsette. Øyro hans blei lukka for Guds tale, og munnen vart vidopen i sjølvforsvar. Det finst ein anger som ikkje vert til frelse, slik var det med Saul, ein anger som berre gjekk på følgjene av synda.

– Hjarteforholdet, det at Saul er komen bort i frå Gud i sitt hjarta, det vil ikkje Saul høyra noko om. Det går han utanom. Så brukar han alle midlar for å halde oppgjeret med Gud på avstand. Det ser ut for at Saul greidde det. Trass i Guds klare tale gjennom Samuel, kom ikkje Saul inn i lyset med sitt hjarteforhold, seier Samnøy.

– I denne søvnen si tid treng me spørje: «Korleis står det til i mitt hjarta? Er det rett med meg?» Let du Herrens ord lyse inn og avsløre dine djupaste tankar og meininger? Det var det Guds ord ville få gjere – trengje igjennom heilt til det kløyver sjel og ånd, ledd og merg, og dømer hjartans tankar og råd. (Heb 4:12) Har Jesus fått dømme synda i ditt liv, eller held du han på avstand? Det er ei lov i Guds rike at det berre er dei som let Herren dømme, som i sanning får bruk for nåden. «*Bare de som kjenner, Syndens nød seg vender, Hen til nåden fri.*»

– Det er godt når folket kjem på møte med den haldninga at no må eg få høyre sanninga. Det er når Sanningsanden er nær gjennom Ordet, at menneska har si vitjingstid. Om ein ikkje tek imot sanninga skjer det som Brorson syng: «*Den som ei vil lyset kjenne, Han skal*

seg på lyset brenne.» Då kjem ein med andre ord inn under forherdinga, seier Øyvind Samnøy.

Å forkaste Ordet fører til forherding

– I det siste har eg lurt på om me i vårt land opplever det som står i 2Tess 2:10-11 «Det går føre seg med allslags urettferd i forføring mellom dei som går fortapt, av di dei ikkje tok imot kjærleiken til sanninga, så dei kunne verta frelste. Difor sender Gud dei kraftig villfaring, så dei trur lygna.»

– Det spørst om det ikkje er det som herjar vårt folk i dag med så mykje uklar forkynning, taketale, ulike karismatiske retningar, liberal teologi, «lett» kristendom osv. – Jesus talte i likningar for å openberra for nokon, og skjula det for andre. Denne dobbelte verknad som Guds ord verkar, talar Jesus om også i Matt 13 i likninga om såmannen, der det står: «For hjarta åt folket har vorte sløvt, og med øyro hører dei tungt, og augo sine har dei late att, så dei ikkje skal sjå med augo eller høyra med øyro og skjøna med hjarto, og venda om så eg kunne lækja dei.» Dette gjeld Jesu likningar, men det gjeld også sann kristen forkynning.

– Guds ord er slik at der det ikkje vert motteke, vert det dunkelt og ein vert forblinda fordi ein ikkje tek mot kjærleik til sanninga. Det er difor Jesus seier: «Tru på Ijoset medan de har Ijoset,» (Joh 12:36) for elles vil ein erfare at «De skal leita etter meg og ikkje finna meg.» (Joh 7:34) Det var det Saul fekk oppleve, seier Samnøy.

– Då Saul omsider ropa etter Herren, svara ikkje Gud. (1Sam 28:6-18) Då var det berre dom igjen. Gud hadde lukka døra. Saul hadde stått så lenge

mot Guds ord – mot Sanningsanden si overtyding, at nådetida var slutt før levetida. Bibelen talar klart om at dette kan skje, også med oss om me står imot Ordet. Forherdinga vert då at Gud gjer hjarta hardt mot Ordet så at ein ikkje kan audmjuka seg for Gud og vende om. Dette kan gjelde som enkeltpersonar og som folk, og det spørst om det ikkje er dette som held på å skje med vårt folk, som det står om Jesabel: «Eg gav henne tid til å vende om, men ho ville ikkje vende om ...» (Op 2:21)

– Det er sagt at Guds kvern mel seit, men ho mel nøyaktig. Me må aldri gløyme at synda får følgjer, ikkje berre for oss men også for våre barn og barnebarn. Guds dom kan vente i lang tid, men vert det ikkje omvending så kjem følgjene – her i tida og sidan i all æve. Gud kan ikkje godta synd. Me må tenke på vårt eige folk, på den overhengande fare som heng over landet. Tusenvis av foster ropar til Gud om dom over Noreg. Tusenvis av ekteskap vert oppløyste, den skaparordning som Gud vaker over. Gud ser det og Guds kvern mel nøyaktig mot dom.

– Har du den minste gnist av uro for di sjel, må du rope til Gud om frelse medan du enno har vitjingstid. «I dag, om de hører hans røyst, forherda då ikkje hjarto dykker.» (Heb 3:15) Gjer du deg hard mot Guds ord, så kan også du komme i den situasjonen at Herren forherdar ditt hjarta og gjer deg hard og ubøyeleg, og då renn tida di ut. Ve deg, om så skulle skje! Då går du fortapt.

– Når Guds Ande dømer synd i ditt liv, til dømes at du hyser ureine tankar i ditt indre, lever i flørt, lettsindigkeit, gjerrighet, svart arbeid, nokon du ikkje vil gje re opp med, du vil ikkje søkje forsoning osv., og du ikkje vil böye deg for Gud

og erkjenne det som synd, då verkar Ordet forherding i ditt liv. Det treng berre vere ein einaste ting i ditt liv du ikkje vil gje Herren rett i, før denne forherdingsprosessen byrjar. Så farleg er synda. Me snakkar ikkje her om at du kan falle i synd, og at du ligg under forsynder, men når du forsvarar den og vil leve i den, og ikkje vil gje Gud rett i dommen over den, då byrjar forherdinga, seier Samnøy.

– Det står om hyrden Eli (1Sam 2) at han såg at sönene forførte Herrens folk, men han sa i så liten grad i frå at Gud sa: «Du ærer sönene dine meir enn meg.» Slik er det også for mange i dag. Du kan ha eit klart syn på ekteskapet inntil borna dine lever i synd – då tagnar du. Når du ikkje brukar det lyset du har fått, då misser du det lyset du har. Men det er også eit rikt løfte for den som gjer slik det står i Jer 15:19: «Dersom du skil det edle frå det uedle, skal du vere som min munn.»

Om mitt folk ville høyra!

– I motsetning til Eli så var ungdommen Samuel tru mot det han var tiltrudd av Herren, og hans lys vaks «og Herren var med han og lèt ikkje eitt av orda sine falla til jorda. Då skjøna heile Israel fra Dan til Be'erseba at Samuel hadde vorte tiltrudd å vere profet for Herren ... og Herren openberra seg for Samuel i Silo ved Herrens ord.» (1Sam 3) Så går det over 20 år før ein opplever at forkynninga til Samuel ber frukt, men då står det at folket sukka etter Herren. (7:2) Dei sa: «Me har synda imot Herren.» Dei var komne i naud og deira einaste von stod til Herren. Då greip Gud inn. Då bar Ordet som var sådd full frukt, og ein fekk den største vekkinga i Israel si soge og den åndelege bakgrunnen for stordomstida under kong David. Det er dette me treng i dag også

– ein bodskap som skaper syndenaud og frelsesfryd.

– Bibelen og heile vår historie vitnar om at når Gud vil ha noko gjort, så startar han ikkje masserørsler, men tek ut ein mann som han byrjar forme og danne og tek han inn i sitt fortrulege råd og openberrar sine ord for han. Når Herren openberrar sitt ord for eit menneske, og dette menneske er tru mot Ordet, då syter Herren for at dette menneske vert hørt i folket. Nettopp dette var det som skjedde med Samuel. Herrens ord nådde ut til heile folket. Ludvig Hope skal ha sagt noko slikt: «Gje meg ti unge menn som står for Herrens åsyn, så skal landet bergast.»

– Herren ville så gjerne få velsigne og han seier: «Lat munnen din vidt opp, og eg vil fylla han!» (Sal 81:11) Men folket ville ikkje. Då er det Herren ropar ut: «Å, om mitt folk ville høyra på meg, om Israel ville vandra på mine vegar! Snart skulle eg då kua fiendane deira og vende mi hand mot motstandarane deira.» (v. 14-15) Om Herren fekk sleppe til, ville han gripe inn.

– Eg trur at dette er det sukk Herren også har i dag for det norske kristen-folk. Vår tid er i dag så full av kristen aktivitet, men det er så sjeldan at folket vert stille for Herren og let han få gripe inn. Det er mitt personlege ynskje at me måtte lytte til Herrens ord – og at den som skal forkynne Guds ord kunne spørje: «Herre, kva seier du?» Eg trur problemet i dag ligg på høyselssida – det å stå i Herrens fortrulege råd. Dei som står der «vil la folket høyra mine ord.» (Jer 23), og om det skjer vil det få store ringverknader både i vårt folk og ut over den vide jord, avsluttar Øyvind Samnøy.

(Dette intervjuet har tidlegare stått på trykk i avisas Dagen i ein noko kortare versjon)

Strid troens gode strid!

Av Per Bergene Holm

Det gamle menneske

Et Guds barn har mange ytre fiender. Djævelen og verden trenger inn på oss. Men alvorligst er det med de indre fiendene, det gamle menneske, syndene og lystene som bor i oss. Det gamle menneske står under Guds dom. Det har ingen rett til å leve, det er under bann.

I Jesus har jeg soning for alle mine synder, det gamle menneske er begravet med Jesus og er dødt i Ham. Men det er ikke dødt i meg, der lever det fortsatt og strider mot det nye livet.

La oss stanse litt for dette. Vi vil så gjerne se det på den ene eller andre måten, men her må vi se på to ting samtidig. For jeg er nemlig rettferdig og synder – samtidig. I himmelen er hele mitt gamle menneske regnet som dødt og begravet, sonet og oppgjort. Der gjelder bare Jesus. I ham er jeg ren og fin, hellig og lyteløs. Men her på jorden, i mitt hjerte, bor ikke bare Jesus. Der er fortsatt også mitt gamle menneske. Det er riktignok dømt til døden og har ingen livsrett, men det gir seg ikke uten kamp.

Kamp og strid

Derfor er det ikke slik for en kristen at hjertet alene er behersket av Guds Ånd. Nei, der inne er det en stadig kamp og strid. For det gamle menneske vil ikke gi fra seg herredømmet

frivillig. Det kjemper for sitt liv, for å utfolde seg og få rom. Den kampen er ethvert Guds barn kjent med, og den tar aldri slutt her i tiden. Hvor mye du enn vinner seier, så blir det alltid noen fiender igjen å kjempe mot, fiender som kan bli til en snare for deg og øde arven for deg. Derfor går vi i fare hvor vi går.

I vårt eget svikefulle hjerte må vi regne med at det alltid vil ligge en fiende på lur, en syndig lyst, svik, hykleri, eller hva det nå er som lurer på oss og vil ta livet av oss.

Den gamle Adam

Hos Jesus har jeg fått liv og salighet, barnekår og arverett. Men jeg har en fiende i min egen barm som ikke attrår verken liv eller samfunn med Gud, men som attrår død og som trives i mørke og synd. Og det verste er at denne fiende er *meg selv*, det er meg slik jeg er av naturen. Har du hørt noe så fryktelig? Jeg vil ikke bli frelst, jeg vil ikke høre Jesus til, jeg vil ikke leve gudfryktig og hellig og ha samfunn med Gud. Jeg vil leve i synd og verdsighet, jeg vil ta meg ut for mennesker og bli noe i denne verden, jeg vil tenke på meg selv og søke det jeg selv trakter etter. Jeg vil ikke ha noen herre over meg, som tar makten over meg, og aller minst vil jeg dø og måtte avstå fra det som er mitt liv, selvlivet. Kjen-

ner du noe til denne personen, – den gamle Adam? Det er deg, slik du er av naturen.

Strid på liv og død

Dersom vi ikke er på vakt og strider mot vårt selvliv, men gir denne fiende livsrom, så blir det før eller senere til død for oss! Kjødelig frihet er åndelig død! Den gamle Adam kan ikke leve i fred og fordragelighet med det nye som har kommet inn. Derfor blir det strid i enhver kristens liv, en strid på liv og død mellom kjød og Ånd, mellom det gamle og det nye menneske.

Høvdingen over Herrens hær

Å bli en kristen kan sammenlignes med Israelsfolkets gang over Jordan inn i Kana'ans land. Der måtte de kjempe mot mange indre fiender. Vi blir fortalt om det freste folkets kamp for arven, for klenodiet. Før kampen mot Jeriko begynte, fikk Josva se «høvdingen over Herrens hær» med et løftet sverd i hånden. «Nå er jeg kommet,» sier han. (Josva 5:14) Det er ingen annen enn Guds Sønn selv som kom. Han er høvdingen over Herrens hær. Nå kunne striden begynne. Nå kunne Josva ta fatt på kampen mot fiendene, for nå var høvdingen over Herrens hær kommet.

Jesus må kjempe for deg

Det er ikke slik at kampen mot synden i livet ditt står til deg. Det er ikke noe du må se til å få orden på. Som om Jesus nok har ordnet med

syndenes forlatelse ved sin soningsdød, men så er det du selv som må kjempe mot fiendene i hjertet ditt. Nei, det er ikke slik. Jesus selv vil gå med oss og stride for oss med sitt løftede sverd.

Men det betyr ikke at vi bare kan sette oss ned og se på. Nei, vi skal kjempe og arbeide. Paulus sier det slik: «Jeg har arbeidet mer enn de alle – det vil si: ikke jeg, men Guds nåde som er med meg.» (1Kor 15:10) Paulus har arbeidet, men samtidig er det ikke han som har arbeidet, men Guds nåde.

Guds nåde, ja Jesus selv, bor ved troen i vårt hjerte. Det skal vi få regne med. Når vi kjemper, så er det han som kjemper, det vil si: når vi i tro til Jesus regner med ham og bruker det våpen han bærer.

Basunklang og rop

Det er Herren som forteller Josva hvordan han skal vinne seier, og Josva seirer over Jeriko ved å innrette seg etter Guds ord. Josva vinner ikke ved folkets styrke og våpen, men ved basunklang og rop.

Slik er det også i vår kamp mot synden og kjødet. Vi vinner ikke fordi vi er så sterke, for det er vi ikke. Vi vinner ved å holde oss til Guds ord og i tro og tillit til Guds ord og løfter stride mot synden og kjødet. Vi kommer ingen vei ved å ta oss sammen. Det blir som å fekte ut i været. Ofte blir nok vår kamp mot synden som

slag i tomme luften. Det er fordi vi ikke kjemper slik Gud anviser oss, men følger egen tanke og håper på egne krefter.

Rope til Gud i vår nød

Basunklang er i Bibelen et bilde på Guds røst, Guds ord. Vi seirer over synden ved å holde fram for oss Guds ord, la det lyde både til dom over synden og til frelse for oss selv. Det er gitt oss både til skjold og angrepsvåpen. Og så vil vi nok få bruk for å rope vi også, rope til Gud i vår nød.

Det er løfter over denne kampen. Bibelen sier at ”synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden”. (Rom 6:14)

Seieren over kjødet eier du i evangeliet, den har du i Guds nåde, i Jesus. Det er ikke noe du skal få til. Visst skal du kjempe, men i din strid er det en annen som strider, nemlig Jesus selv. Det skal du regne med. Det fikk israelittene erfare. Jerikos murer falt og fienden kunne beseires – ikke ved egen kraft men på Herrens ord og ved Hans kraft.

De holdt seg til Herren, til Ordet. Det skal du også få lov til å gjøre. Så skal du få erfare det samme som Israelsfolket: Herren stred for dem!

Dette er dette Bibelen kaller å stride troens gode strid! (1Tim 6:12)

L&E

Omskjærelsen

Av Per Bergene Holm

Alle de som drog ut, var omskåret. Men alle de som var født i ørkenen på veien fra Egypt, var ikke blitt omskåret. (...) Da hele folket var blitt omskåret, holdt de seg i ro der hvor de var i leiren, til de ble friske igjen. Og Herren sa til Josva: I dag har jeg veltet av dere skammen fra Egypt. – Siden har dette stedet vært kalt Gilgal (betyr: avveltning) like til denne dag.

Josva 5:5,8-9

Det første Josva så skulle gjøre når han hadde ført folket over Jordan

og inn i Kana'ans land, var å omskjære det. Og når folket var omskåret, sa Herren: «I dag har jeg veltet av dere skammen fra Egypt.» (5:9). Synden og urenheten – og skammen som følger med – ble av Gud sett samlet i forhuden. For å høre Gud til og være hans folk, måtte forhuden skjæres bort. Slik er det også for oss. Det er umulig å gå inn i Guds rike uten at det samtidig betyr døden for det gamle menneske.

Omskjærelsen var knyttet til

Guds pakt med Abraham. Abraham hadde fått løfte om at i hans ætt skulle alle jordens slekter velsignes. Guds velsignelse forutsetter at synden er skaffet bort, skåret vekk. Pakten peker derfor fram mot ham som all synd skulle samles i, han som skulle bli hele verdens forhud i det han ble gjort til synd for oss. Så skulle han «skjæres bort» og slik ta bort synden.

Det er ved Jesus omskjærelsen gir syndenes forlatelse og frigjør synderen fra det gamle menneske. For det gamle menneske skal ikke arve Guds rike, det har ikke livsrett der. Det må dø, det må skjæres bort.

Vårt gamle menneske ble korsfestet med Kristus, det fikk sin død i ham. (Rom 6:6) Ved dåpen og troen på Jesu stedfortredergjerning for meg, får jeg del i Guds rike. Jeg dør med Jesus og oppstår med ham til et nytt liv. Det gamle menneske legges i grav og jeg skal få akte det som dødt med Jesus.

Arven fra fedrene, arvesynden eller «skammen fra Egypt» blir veltet av og lagt i grav. Dette får jeg del i med Jesus, og det bærer dåpen vitnesbyrd om. Det gamle menneske er begravet. Det ligger igjen i dåpsvannet på samme måte som de tolv steinene som Josva reiste på Jordanelvens bunn og som ble over-

skylt og druknet av vann. (Josva 4:9) Så skal jeg få akte meg død for synden og som levende for Gud i Kristus Jesus. (Rom 6:11) Jeg får ta imot hans lyteløse liv som mitt, tilegne meg det som om det var mitt eget.

Så snart Josva hadde omskjåret folket, holdt de påskemåltid på Jordans bredd. Slik fikk Israelsfolket tildegne seg det lyteløse lammet. For det er nettopp det påskelammet vitner om, at jeg får tilegne meg stedfortrederen som min, «med hode, føtter og innvoller». (2M 12:9)

Jesus gikk i døden for meg. Mitt gamle menneske ble begravet med ham, det er skåret bort og veltet av (omskjærelsen). Jeg fårstå opp til et nytt liv og tilegne meg Jesus og hans rettferdighet som min. Jeg får gå inn i Guds rike, ren og rettferdig for Jesu skyld! Så er jeg frelst! Så er jeg fri! Så har jeg barnekår og arverett!

Så er altså omskjærelsen et budskap om at jeg er *omskjåret* fra min synd. Den ble *veltet* av meg og over på Jesus som gikk i døden for min synd. Og sammen med Jesus får jeg stå opp til et nytt liv i hellighet og renhet.

La Kristi ord bo rikelig blant dere!

Av Jon Espeland

Det er nok nødvendig å minne hverandre om denne viktige formaning som apostelen Paulus gir oss i Kol 3:16. Vi som hører Jesus til ville jo så gjerne at Kristi ord skulle bo rikelig blant oss! Men er det slik? Bruker og leser vi Guds ord rikelig? Eller blir det bare knapt og sjeldent?

Her må hver enkelt svare for seg selv. Men en ting er i alle fall sikkert: Vi lever i en tid og i et folk hvor Kristi ord på ingen måte bor rikelig blant oss. Sannheten er vel at Kristi ord, siden det kom til vårt land for tusen år siden, aldri har vært mer foraktet, motsagt og glemt i vårt folk.

Og dette blir vi smittet av, vi må ikke innbille oss noe annet! Tidsånden vil ta vår tid, vårt hjerte og vår sjel. Aviser, radio, fjernsyn, skolebøker, reklame, brosjyrer, skjønnlitteratur, fagblader, datamaskin og Internett ... vi lever i en tid hvor ordet aldri har hatt større makt. Men selve Ordet, det som skrives med stor O og er evig og uforanderlig, hvor er det?

Det ligger titusenvis av Bibler i norske hjem. Mange av dem er nedstøvet og bortglemt. Hva med din? Leser du den? Roser du deg av Ordet uten å bruke det? Sier du at Guds ord er livet uten å leve i det? Jeg hørte en gang nå avdøde bibelskolelærer Øivind Andersen si om en annen forkynner: «Det er ikke rart at han har åndskraft. Han leser jo i Bibelen.» Jeg har ikke kunnet glemme det. Går det an å være forkynner uten å lese i Bibelen? Går det an å være aktiv i

kirke og bedehus uten å lese i Bibelen? – Ja, det ser ut til at hele kirkesamfunn kan eksistere og blomstre uten at prest og menighet bruker og leser sin Bibel. Men åndskraften blir borte. Det åndelige livet blir borte. Lammet og blodet blir borte.

Så begynner prester og predikanter – og lekfolk med – å tale til Ordet i stedet for at Ordet får tale til dem. Slik er det i vårt land i dag. Folk irettesetter Ordet i stedet for at Ordet får irettesette dem. Man forandrer Ordet, mens det var Ordet som skulle forandre oss. Ikke slik at Bibelen forandres direkte og åpenlyst. Men man omtolker og tilpasser og bortforklarer dens budskap. Bibelen blir ufarlig, Gud medgjørlig og mennesket kan gjøre og leve som det vil – og mene seg å ha Guds velsignelse og nåde over sitt liv.

Ja, slik er det i dag. Og vi er mange som sørger over dette. Men hva med oss selv midt i denne tid og denne virkelighet? Leser jeg Bibelen? Innretter jeg mitt liv etter Guds ord? Har jeg åndskraft i mitt liv? Elsker jeg mine lyster høyere enn Gud? Det er mange som gjør det i dag, og vi refser det med rette. Men jeg – når jeg kjenner på lyst til å lese noe annet enn Bibelen akkurat nå – elsker jeg da mine lyster høyere enn Gud? Blir lysten til å lese Guds ord en lyst til at jeg skulle ønske jeg hadde lyst?

Kjære kristne venner, la oss lese Bibelen! La Kristi ord bo rikelig blant oss!

L&E

Hans våpen er Ordet

Av Olav Valen-Sendstad

(...) Den bue rytteren på den hvite hest har i sin hånd, og det sverd hvormed han fekter, det er *Ordet*: Nådens herre og konge rider gjennom folkenes liv til sjelenes boliger og til hjertedørene med nådens våpen og middel. Underlig: hans våpen er Ordet – svunget i Åndens kraft og overbevisning av troens vitner. Det er hans våpen i all kamp mot demonismen i historien og kulturhistorien: Ordet, Ånden – lov og evangelium, ordet om korset i de troendes liv og vitnesbyrd. – Ikke fly og bomber, ikke kanoner og granater, ikke tanks og infanteri, ikke slagskip og torpedøer, nei, dette svake, uanselige, ringe, foraktede middel: *Ordet*. Det forteller oss mer og klarere enn noe annet at det som skaper og styrer historien og menneskelivet ikke er den *fysiske makt*, men *åndens makt* og midler. Ingen fysiske maktmidler kan beseire og undertvinge *ånd*, men ånd kan tilintetgjøre all fysisk makt. – Det ser ofte ikke slik ut i *øyeblikket*. I øyeblikket synes den våpenløse å ligge under, og han kan ligge under i år og dag, ja i generasjoner og århundrer. Og allikevel: de åndelige våpen er de farligste.

Vi har før talt om det vi kaller en *kristen kultur*. Den har aldri vært bygget på fysiske makt- og tvangsmidler, selv om endog kristne mennesker kan ha gjort misbruk av fysisk makt. Tross alt som skjemmer, så har det vært og er enda en kristen kultur i Europa og verden ellers.

Hvordan har det seg egentlig med denne kristne kultur? – Vi som lever i den har fått den så å si i vuggegave, og vet i grunnen så lite om hva det kostet å kjempe den fram. Vi har i vårt samfunn en kristelig *rettsbevissthet*, en kristelig *folkeskoleidé*, en kristelig *fattigpleieidé*, en kristelig *sykepleieidé* – ja, mye mer enn blotte idéer, vi har det som en virkelighet av høyst håndgripelig art. Vi skjønner kanskje ikke hvor store ting vi har i dette – før det blir tatt bort. Men hvorfor glemmer vi hva det kostet å kjempe det fram, og at det var den *stridende Frelser* som ville unne oss disse store goder til det timelige liv også.

Det har kostet strømmer av blod – gjennom oldtiden og middelalderen. Det har kostet seig utholdenhets og en åndelig innsats av millioner av navnløse *kristelige barneoppdragere*. Og Herren seiret gjennom dem, i de generasjoner som etter hvert ble preget og grepert og formet av Ordet om livet i Kristus. Det er det 19. og 20. århundrets største og mest radikale *misforståelse*, at man har trodd – i dumt, blindt kristendomshat – at de *kulturgoder* vi har fått i vuggegave sammen med kristendommen skulle kunne bestå i folkelivet uten den kristendom som gav oss dem. Å de tåper – der det dog er en notorisk, historisk kjensgjerning at intet hedenskap har kunnet gi, enn si opprettholde disse kulturgoder som kristendommen både skaper og opprettholder. – Det må gi oss

mye kraft og stor frimodighet, mine troende venner, å sanse at det skapende ord som skaper hver enkelt av oss nye i gjenfødsel, det, og det alene skaper også *folkene* nye. For det er våpenet i hånden på «rytteren på den hvite hest».

La meg i et par grunntrekk peke på hans spor, som rider på den hvite hest i folkenes liv.

Da han stod på fjellet for å «ta avskjed» med sine disipler, sa han: Gå ut i all verden og gjør *alle folk* til mine disipler, og se jeg er med dere alle dager. – Intet mindre enn hele verden og alle folk vil han underlegge seg. Og folk etter folk har han gjestet i svunne dager, folk etter folk gjester han i våre dagers misjonsarbeid. Folk etter folk skal han gjeste, inntil tiden er moden for hans gjenkomst. Må jeg få peke på hvordan han går til verks ved disse sine besøk, så dere vil forstå at det tales om *historie*, ikke om vase og flyktige idéer.

Han utvalgte seg dem han ville besøke. Og tegnet på denne utvelgelse og disse besøk, det var at han sendte *Ordets forkynnere* dit. De misjonærer som kom i folkenes livsvei, se, de var vitnesbyrdet om utvelgelse til besøk, og over dem svevet rytteren på den hvite hest: ledsagende, beskyttende, tjenende, skapende, vitnende – *seirende*, seirende først i en og annen liten og uanselig sjel som ble lydig mot sannhetens ord, så seirende i videre kretser, inntil det hele folk ble lagt under kristendommens makt og velsignelse. (...)

Utdrag fra boken «Guds allmakt og det sataniske» (1946)

Besøk til misjonsfeltet i Peru

I forbindelse med innvielsen av det nye kirkebygget i byen Arequipa i Peru, reiser Lekmannsmisjonen's formann Karl B. Bø sammen med misjonskontakt Jon Espeland til Peru onsdag 15. mars. I Peru vil de ha samtaler med lederne i samarbeidskirken INEL-Perú, være med på et bibelkurs, ha enkeltmøter og altså delta på innvielsen av kirkebygget som er reist med midler fra misjonsvenner i Norge. Den nasjonale kirken har sendt en personlig invitasjon til Lekmannsmisjonen's formann og bedt ham være tilstede under innvielsen.

Vi kan ellers fortelle at INEL-Perú nettopp har arrangert en familieleir ved Stillehavet på vestkysten av Peru. Storbyen Arequipa ligger ca 14 mil fra havet, og i sommersesongen er det stor utfart til de lange sandstrendene langs kysten. Ca. 60 barn og voksne var samlet til leir i tre dager på leirplassen som de leier av sin lutherske søsterkirke i Arequipa. Sommeren i Peru varer fra november til mars.

Misjonsarbeidet i Peru går på det jevne. Våre tre evangelister er i fullt arbeid med forkynnelse på møter og over radiobølgene. Menighetsarbeidet samler hver søndag ca. 80 personer fordelt på den «gamle» menigheten i «Alto Selva Alegre» og den «nye» som holder til sentralt i Arequipa by. Vi ventet fortsatt på at Herren skal sende en gjenomgripende vekkelse i Peru, men desto viktigere er det at vi i ventetiden får være tro mot Ordet og at enkeltmennesker får komme inn i vekkelsen med sine liv. Det er så mange, også i Peru, som forsøker å «lage» vekkelse med menneskelige metoder og effekter. Det vil vi advare mot. Vær med å be om at de nasjonale kristne må få nåde til å være tro i det små og vente på Herrens time!

- je -

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Konfirmasjon i regi av Bibelskolen på Fossnes

I «gamle dager» gikk konfirmantene og «leste for presten». Konfirmanttiden markerte avslutningen av den grunnleggende kristendomsopplæringen som er foreldrenes, faddernes og den troende forsamlings særlige ansvar (Matt 28:18-20). Konfirmasjonen var videre en påminnelse om at konfirmanterne selv må leve i tro og daglig omvendelse for å bli i Guds løfter og frelsen i Jesus Kristus.

Men mye har forandret seg, og med økende fart de siste årene. Det har vært en utvikling innenfor konfirmantarbeidet som simpelthen gjør det vanskelig for mange unge og deres foreldre å være med. Nye virkemidler blir stadig tatt i bruk, alvoret blir svekket, undervisningen blir overfladisk og opplegget bærer mer preg av «show og moro» enn av evighetslavoret som hviler over livet til den enkelte ungdom. Dette fører mange unge og deres foreldre inn i samvittighetsvansker. En kan ikke være med på dette, men hva skal en så gjøre?

Denne situasjonen må vi ta på alvor! På Bibelskolen på Fossnes er det inneværende år to ungdommer som går til konfirmasjonsundervisning. Det er Per

Bergene Holm som underviser, og han vil også konfirmere de to søndag 28. mai 2000. Så langt vi kjenner til har ikke bedehuskonfirmasjon skjedd tidligere på Østlandet. Men på forespørsel fra de aktuelle foreldrene, er det naturlig for Bibelskolen på Fossnes å engasjere seg i dette arbeidet. Selve konfirmasjonen vil finne sted innefor rammene av venneklokkene hvor konfirmantene har sitt åndelige hjem, på et søndags formiddagsmøte på et lokalt forsamlingshus.

Det er ikke tatt stilling til hvorvidt en skal fortsette med dette i årene som kommer. Det vil avhenge av at noen unge ønsker det. Men vi ser klart behovet og vil gjerne være med å oppmunstre til bedehuskonfirmasjon i venneklokkene utover landet, – det vil si at de troende på bedehusene i bygd og by tar denne saken alvorlig og begynner med bedehuskonfirmasjon der utviklingen i kirken setter de unge og deres foreldre i samvittighetsvansker. Fra Bibelskolen på Fossnes vil vi gjerne bidra både med materiell og lærerhjelp så langt det praktisk lar seg gjøre.

Vi vil komme tilbake til denne saken i et senere nummer av Lov og Evangelium.

- Bibelskolestyret -